Під небом голубим, у рідному краю

Вона томилась, зав'ядала...

Зав'яла, ніби квіт, і в самоту мою

Тінь юна, вірю, прилітала.

Але межа навік між нами пролягла.

Чуття даремне викликав я.

Із уст холодних вість про смерть її прийшла

І холодно її сприймав я.

Так от кого любив я серцем огняним

З таким напруженим бажанням,

З такого мукою і запалом таким,

З таким безумством і стражданням!

Де муки, де любов? Нема в душі моїй

Для тіні бідної, легкої,

Для спомину про дні безповоротних мрій

Ні скарги, ні сльози гіркої.

Переклад: М. Рильський